

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **INSTALAČNÍ MATERIÁL - HERMAN, spol. s r. o.,** se sídlem Masarykovo nám. 35, Vyškov, zastoupeného Mgr. Markem Freundem, advokátem se sídlem Zarámí 4422, Zlín, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů,** se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2009, č. j. 10 Ca 246/2009 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1.] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl shora označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba brojící proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů („žalovaný“) ze dne 16. 6. 2009, zn. INSP2-3510/08-29. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o námitkách podaných stěžovatelem proti kontrolnímu protokolu ze dne 24. 3. 2009, zn. INSP2-3510/08-26, tak, že se jim nevyhovuje.

[2.] Městský soud v usnesení napadeném nyní projednávanou kasační stížností uvedl, že citované rozhodnutí žalovaného bylo vydáno podle ustanovení § 18 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, a tímto rozhodnutím nebyly stěžovateli ukládány žádné povinnosti

a ani mu nebyla založena žádná práva. Jedná se o úkon, vyloučený ze soudního přezkumu, a proto soud žalobu odmítl jako nepřípustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah kasační stížnosti

[3.] Stěžovatel napadl kasační stížností toto usnesení městského soudu z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

[4.] Stěžovatel má za to, že napadené rozhodnutí předsedy žalovaného je paaktem, jelikož o námitkách proti kontrolnímu protokolu měl rozhodnout kontrolní pracovník – inspektor řídící kontrolu, a teprve jeho rozhodnutí bylo možno napadnout odvoláním k vedoucímu kontrolního orgánu. Postupem žalovaného tak došlo k odnětí práva podat odvolání.

[5.] Za nesprávný označil stěžovatel závěr soudu, že citovaným rozhodnutím nebyla zkrácena jeho práva. Naopak, tímto rozhodnutím byl posvěcen nesprávný a nezákonný postup správního orgánu a došlo tak k porušení procesních práv stěžovatele.

[6.] Ze všech těchto důvodů navrhuje stěžovatel napadené usnesení městského soudu zrušit.

III. Vyjádření žalovaného

[7.] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel zpřístupnil České televizi záznam ze svého kamerového systému, který provozoval za účelem ochrany majetku v blíže označeném domě ve Vyškově, a tento záznam byl odvysílán v pořadu Reportéři ČT v reportáži nazvané „Podivná kolaudace ve Vyškově“. Žalovaný se ztotožňuje s právním názorem městského soudu obsaženým v odůvodnění napadeného usnesení a připomíná, že v kontrolním protokolu se pouze konstatuje zjištěný skutkový stav a nejsou jím ukládány žádné povinnosti. Rozhodnutí o námitkách proti tomuto protokolu se proto omezuje výhradně na konstatování správnosti či nesprávnosti jeho obsahu.

[8.] K procesnímu postupu žalovaný uvádí, že kontrolní pracovník může o námitkách rozhodnout sám pouze tehdy, když jim v plném rozsahu vyhoví (§ 18 odst. 2 zákona č. 552/1991 Sb.). V opačném případě předloží námitky vedoucímu orgánu, tj. v daném případě předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů, proti jehož rozhodnutí se již nelze odvolat. V daném případě prý proto bylo postupováno v souladu se zákonem.

[9.] Žalovaný v závěru svého vyjádření navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

IV. Argumentace soudu

[10.] Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přezkoumal napadené usnesení městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11.] Základem pro posouzení věci je v daném případě otázka možnosti soudního přezkumu napadeného aktu žalovaného. Zákonný rámec pro rozsah přezkumné pravomoci soudů ve správním soudnictví je vymezen soudním řádem správním v ustanoveních § 4 ve spojení s § 2. Ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zavádí legislativní zkratku „správní orgán". Tím se rozumí *orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy*. Zdejší soud v rozhodnutí ze dne 21. 5. 2008 č. j. 4 Ans 9/2007 – 197 (dostupné na www.nssoud.cz) uvedl, že „*zákonná definice obsahuje tři prvky: za prvé, jedná se o orgán moci výkonné či jiný z typu orgánů v definici uvedených. Za druhé, tento orgán rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob. Za třetí, toto rozhodování se děje v oblasti veřejné správy.*" Přezkumu ve správním soudnictví může být tedy podrobena taková činnost, která naplňuje všechny tři citované definiční prvky. Kromě toho musí přistoupit ještě znak čtvrtý, obsažený v ustanovení § 2 s. ř. s., tedy v daném případě musí být činností správního orgánu dotčena veřejná subjektivní práva fyzických nebo právnických osob, resp. přinejmenším musí být napadený úkon svojí povahou způsobilý právní sféru žalobce zasáhnout.

[12.] Nutnost přezkumu aktů správních orgánů musí být v neposlední řadě posuzována vzhledem k ústavní povinnosti soudů poskytovat ochranu právům obsažené v ustanoveních čl. 90 Ústavy a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina"), jež má na ústavní úrovni zásadní význam pro činnost správních soudů, když stanoví: „*Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.*" Tímto ustanovením Listina zakládá pravidlo „presumpce přezkumu", které stanoví správním soudům povinnost podrobit přezkumu akty veřejné moci, pokud jejich přezkum není zákonem výslovně vyloučen.

[13.] V nyní projednávaném případě spočívá podstata kasační stížnosti v tom, že městský soud nezákonně odmítl žalobu brojící proti námitkám proti protokolu o kontrolním zjištění. Při hodnocení důvodnosti této námitky vycházel zdejší soud z ustanovení § 15 zákona č. 552/1991 Sb., podle něhož se o kontrolním zjištění pořizuje protokol, který obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny. V protokole se uvádí označení kontrolního orgánu a kontrolních pracovníků na kontrole zúčastněných, označení kontrolované osoby, místo a čas provedení kontroly, předmět kontroly, kontrolní zjištění, označení dokladů a ostatních materiálů, o které se kontrolní zjištění opírá. Protokol podepisují kontrolní pracovníci, kteří se kontroly zúčastnili.

[14.] Podle ustanovení § 17 cit. zákona může proti protokolu kontrolovaná osoba podat písemné a zdůvodněné námitky, a to ve lhůtě pěti dnů ode dne seznámení s protokolem, nestanoví-li kontrolní pracovník lhůtu delší. O těchto námitkách rozhoduje vedoucí kontrolního orgánu, nestanoví-li zákon jinak (§ 18 odst. 1). Kontrolní pracovník může o námitkách sám rozhodnout, jestliže jim v plném rozsahu vyhoví, jinak předloží námitky do sedmi dnů od jejich doručení vedoucímu kontrolního orgánu (odst. 2). Proti rozhodnutí o námitkách není opravný prostředek přípustný (odst. 3).

[15.] Přímo z citované zákonné úpravy plyne nedůvodnost argumentace, kterou se stěžovatel snaží dovodit nicotnost rozhodnutí o námitkách. Zákonná úprava totiž

způsobem nevzbuzujícím žádné rozumné pochybnosti stanoví, že sám kontrolní pracovník může o námitkách rozhodnout pouze tehdy, jestliže jim v plném rozsahu vyhoví. To se v nyní projednávaném případě nestalo a proto kontrolní pracovník zcela v intencích zákona předložil námitky k rozhodnutí vedoucímu kontrolního orgánu, kterým je předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů.

[16.] Není ostatně ani pravdou, že postupem žalovaného stěžovateli bylo odňato právo podat odvolání proti rozhodnutí o námitkách. Zákonná úprava totiž podání opravného prostředku (tedy i odvolání) proti rozhodnutí o námitkách výslovně vylučuje, takže se stěžovatel mýlí, pokud zastává názor, že mu byla možnost odvolání fakticky odňata. Jak totiž plyne z výše uvedeného, jestliže by o námitkách rozhodl přímo kontrolní orgán, mohl tak učinit pouze tehdy, pakliže by jim plně vyhověl. Ani v tomto případě by nicméně opravný prostředek přípustný nebyl; jeho podání by ostatně nemělo žádné logické opodstatnění.

[17.] Lze tak učinit dílčí závěr, že procesní postup žalovaného, kdy o podaných námitkách rozhodl předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, je zcela souladný se zákonnou úpravou, stěžovatel tímto postupem nebyl nikterak zkrácen na svých procesních právech a už vůbec se nedá hovořit o rozhodnutí nicotném.

[18.] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, že citovaným rozhodnutím předsedy žalovaného došlo ke zkrácení jeho práv. V tomto směru je však třeba poukázat na skutečnost, že stejnou právní otázkou se zdejší soud zabýval již v minulosti a dospěl k závěru, který převzal v napadeném usnesení též městský soud. V usnesení ze dne 12. 2. 2004, č. j. 5 A 55/2001 - 68 (č. 567/2005 Sb. NSS) totiž zdejší soud uvedl, že „*rozhodnutí o námitkách podle § 18 zákona ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, není úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím, rušícím nebo závazně určujícím práva nebo povinnosti, a jde tak o úkon vyloučený ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s.*“

[19.] Jelikož Nejvyšší správní soud ctí zásadu jednotnosti, předvídatelnosti a kontinuálnosti soudní judikatury a neshledal žádný rozumný důvod, pro který by se měl od citovaného právního názoru v nyní projednávané věci jakkoliv názorově odchýlit, nutně dospěl k závěru, že rovněž tato stížnostní námitka není důvodná. Žalovanému je totiž třeba přisvědčit v tom směru, že ze samotného protokolu pro stěžovatele neplyne žádná povinnost zasahující do jeho práv. Ke stanovení takové povinnosti by došlo teprve v důsledku případného samostatného správního rozhodnutí, proti kterému by se stěžovatel nicméně mohl procesně bránit, a to včetně obrany ve správním soudnictví (§ 65 a násl. s. ř. s.). V důsledku zamítnutí námitek proti tomuto protokolu však dochází jen k potvrzení obsahu protokolu, tzn. nastává pouze situace, že se protokol o kontrole nemění a právní sféra kontrolované osoby jím tedy dotčena být nemůže.

V. Shrnutí

[20.] Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud na základě shora předestřené argumentace dospěl k závěru, že se městský soud nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když odmítl stěžovatelovu žalobu jako nepřípustnou. Proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21.] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že

se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu